Vent del poble

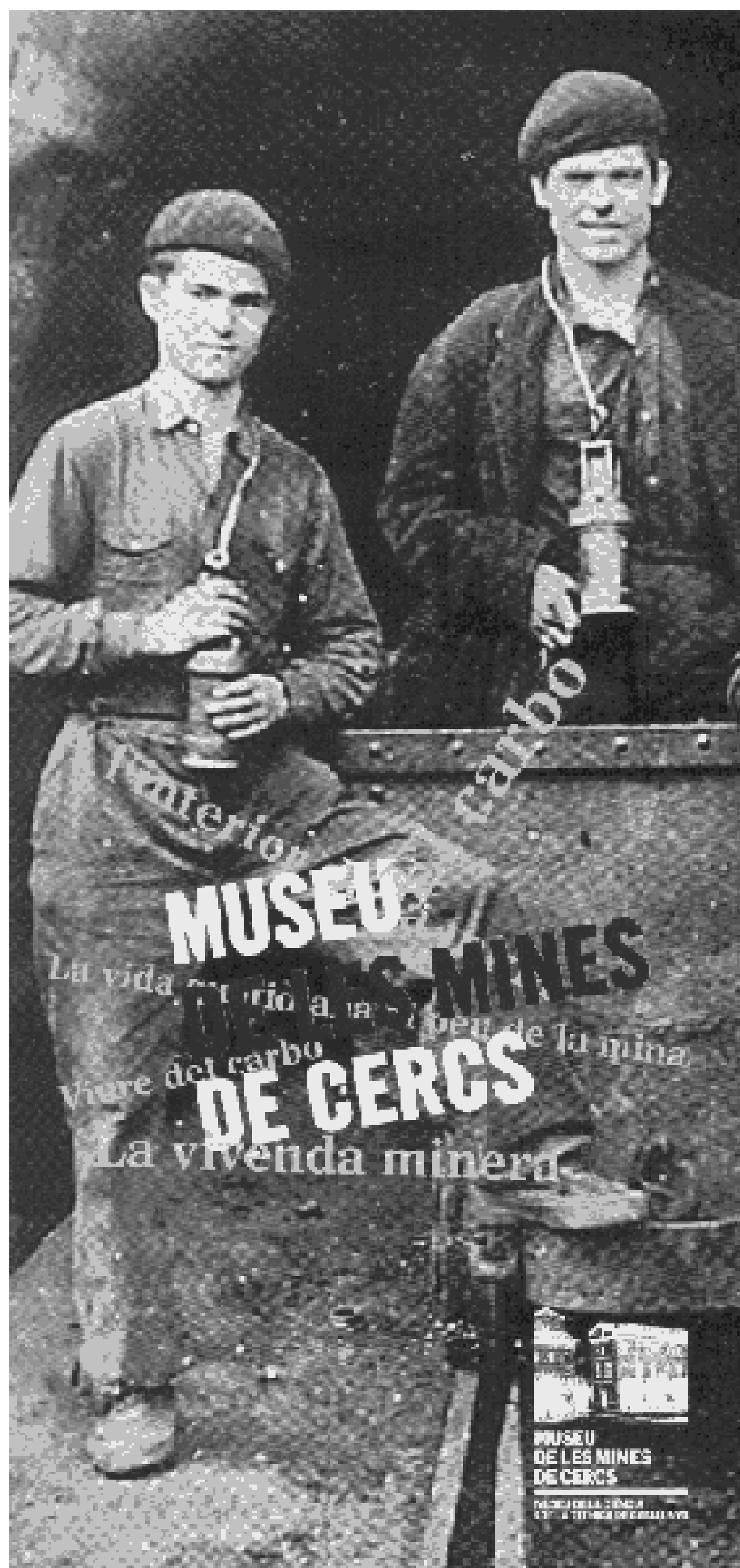

Periòdic intercomarcal d'idees Llibertàries i Anarcosindicalistes

Portaveu de la CNT-AIT a les comarques de Girona

Número 2 — Estiu 2004 — 3a època

Continguts

Editorial

Salut!, el portaveu de la CNT-AIT a les comarques gironines segueix sortint al carrer, i ara amb més energia que mai, ja que s'ha estructurat el funcionament d'aquest butlletí d'una manera més professionalitzada (en el sentit tècnic, no pas laboral).

Igualment el butlletí intercomarcal no pot sobreviure sense la militància, que aporta la feina fonamental d'aquesta eina cultural i política: els continguts.

Podem ajudar en l'elaboració, però fa molta falta que totes i tots utilitzem el mitjà per a expressar com sentim el què passa al nostre voltant, que difonem pel què estem lluitant, que opinem i difonguem les nostres idees.

Aqui hi tenen cabuda escrits sobre monarquia, anarquisme, literatura, ecologia, capitalisme, racisme, guerra, feminisme, policia, explotació, educació, premsa burgesa, història, sanitat, i molts altres temes que se't puguin acudir.

També necessitem expressar visualment, o captar aquelles imatges o dibuixos que ens poden semblar interessants en els temes i l'actualitat.

La llibertat parteix del coneixement, i culmina amb el respecte. Aqui comencem amb una mica de coneixement, i farem camí cap al respecte a mida que els i les treballadores rebem el mateix tracte.

Permanències

Tothom ens pot trobar físicament al sindicat per a fer consultes jurídico-laborals, conèixer el sindicat i ses activitats,

Figueres: Dilluns de 20.30 a 22.00; Dimarts de 19.00 a 21.00; Dimecres 19.00 a 20.00; Divendres 19.00 a 20.00h
Olot: Dilluns de 20:00 a 21:30h; Dimarts de 21:00 a 22:00h; Dimecres de 19:30 a 21:00h; Dijous de 21.00 a 23.00
La Bisbal: Dimarts de 20.00 a 21.00h; Dimecres de 21.30 a 22.30h; Divendres 10.30 a 11.30h

Editat per la CNT-AIT a les comarques gironines:

www.cnt.es/crcatalunya_bal

FIGUERES:
Poeta Marquina s/n , Apartat 103 - 17600 Figueres. Telèfon 972 673 288; Correu-e: cntfigueres arrova actiu.net
OLOT:
Alfons V, 6, Apartat de correus 85 - 17800 Olot. Telèfon 972 271 662. Correu-e: cntolot arrova hotmail.com
LA BISBAL D'EMPORDÀ:
Marimon Asper 16, Apartat 29 - 17100 La Bisbal. Telèfon 972 645 398. Correu-e: cntlabisbal arrova actiu.net

Aquesta publicació ens ha costat 500 Euros, amb una tirada de 500 exemplars. Si vols col·laborar perquè això segueixi sortint, pots aportar algun artícle. Passa't pel local sindical de Figueres en horari de permanències, seu de l'equip de redacció, o escriu-nos.

COL.LABORA! SUBSCRIU-TE PER 6 EUROS L'ANY AL *VENT DEL POBLE*
Fes el teu ingrés i/o aportaciò solidària al compte bancari 2100-0013-72-0109171223 i envia'ns el resguard i les teves dades, i el rebràs a casa.

****** Tots els artícles són responsabilitat de qui els escriu, però sobretot de qui els llegeix ******

Separar la perspectiva del movimiento de la mujer de la resolución de la vieja cuestión social conduce generalmente a un lucha sólo en el plano cultural o en el de la igualdad política formal que, aunque necesarias, corren el riesgo de desvincularse de un proyecto de transformación social, que sigue siendo necesario aunque no suficiente para crear las condiciones en que las mujeres podamos lograr la autoemancipación. Pero ser mujer no es un mero hecho biológico, sino algo social, sexual y culturalmente costituido a lo largo de la historia. Por ello la lucha por la autonomia y la igualdad implica asumir el conflicto en las diferentes esferas en que se expresan las relaciones de dominación sobre las mujeres. Esto tiene su aplicación en el plano político, en la necesidad de superar la desigualdad de partida entre hombres y mujeres mediante medidas de acción positiva y de igualdad participativa que se reflejen en todas y cada una de las dimensiones de la sociedad. El desarrollo de un movimiento de mujeres debería ser visto como un proceso en el que éstas, dentro de su propia diversidad, vayan construyendo sus discursos y sus prácticas tanto autonómamente como a través del conjunto de los movimientos sociales en los que su presencia y acción deberían hacerse cada vez más notorias. Así podrá ir penetrando una perspectiva de género visible en cada una de las luchas, evitando la subalternidad con que ha sido tratada históricamente. El sitema capitalista mantiene la opresión de las mujeres heredada del desarrollo histórico anterior y le añade características específicas. No hay un lazo inevitable ni insuperable entre diferencias biológicas y de opresión, sino que ésta surge de un determinado tipo de relaciones económicas, sociales y puede por tanto ser superada.

Hay una relación indiscutible entre mecanismos de explotación y opresión, de esta manera el papel de la mujer en la sociedad, la producción y la familia se han modificado, pero siempre su opresión ha atravesado todas las esferas de la vida social, material, sexual... Ninguna diferencia biológica ni psíquica justifica la discriminación y desigualdad que sufren las mujeres en la sociedad, en el trabajo y en el terreno personal.

Sentando nuevas formas de relaciones personales y colectivas basadas en el afecto mútuo, respeto y apoyo mútuo, podrán eliminarse los residuos de una ideología heredada del pasado y anclada en el modo de producción capitalista y las relaciones sociales burguesas.

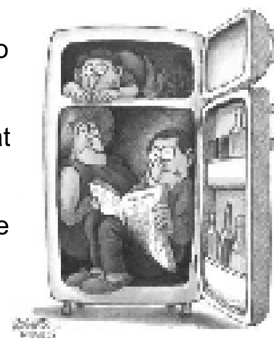
Para evitar que el movimiento de la mujer se desarrolle como algo externo y marginal al movimiento obrero y que, por el contrario, tienda a unirse estrechamente con él, es necesario que las mujeres formen parte de los movimientos sociales y obreros para avanzar hacia la unidad de la propia clase trabajadora y hacer posible un verdadero cambio social que comprenda a TOD@S L@S EXPLOTAD@S Y OPRIMID@S....

sólo queda que el movimiento obrero colabore...

El dia del treballador-a, ara és el dia de la Precarietat.
Som la majoria de la població

En comptes d'avançar cap a les 35 hores i la redistribució de la riqueza, l'augment de la tecnología i de la producció és utilitzat per substituir ocupació fixa per precaria i per deteriorar les condicions de vida i de treball de la immensa majoria de la humanitat. La responsabilitat de les forces socialdemòcrates i de les direccions dels sindicats majoritaris devant la pèrdua de derets socials a Europa no ens pot deixar com a simples espectadors. La recuperació dels valors solidaris, enfront de l'individualisme capitalista, està a la base de l'esperança en una altra sosietat, que trenqui amb la globalització capitalista. Les tasques dels i les traballador@s s'haurien de centrar en aquest projecte d'una societat justa i solidaria, avui enfront, sobretot, de la precarietat, entesa aquesta en un sentit ampli.

¿Vols acabar amb la precarietat i adcedir a un treball digne i estable,amb drets socials, i no aceptes que les lleis nimés afavoreixin les multinacionals?

ACTUA!!! Amb l'aportació de tots i totes, coordinats en una xarxa que permeti la máxima unitat d'acció.

Per la unitat de tota la clase traballadora, per una democracia directa i assamblearia sense delegacionisme ni profesionals del sindicalisme.

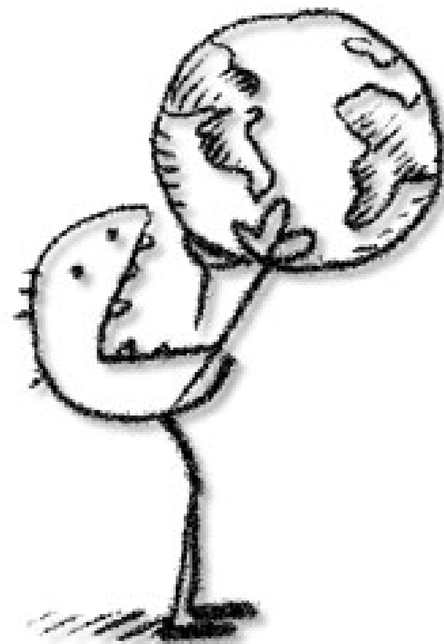
UNIÓ, ACCIÓ I AUTOGESTIÓ

Bienvenidos a la Europa de los 455 millones de consumidores y explotados

El estreno de la nueva UE de los 25 socios se ha hecho con todo sigilo, sin recelos. Más aún, con el beneplácito de la mayoría de las fuerzas sociales. Y con todo entusiasmo en el caso de España, el país más favorable a la ampliación: el 62% la encuentra "beneficiosa" , según una reciente encuesta de Eurostat (instituto Europeo de Estadística) que también nos revela que 1 de cada 3 europeos no es capaz de responder a la pregunta de "¿por qué se ha hecho la ampliación?"

No deja de ser una burla que la fecha elegida para poner en marcha la ampliación europea hacia los 10 países del Este fuese el 1 de Mayo. Mientras l@s trabajador@s nos manifestábamos contra la precariedad laboral, nuestros gobernantes lanzaban salvas en Irlanda. Tenían mucho que celebrar. Ese día, Europa se convirtió en el mayor mercado del mundo: 455 millones de consumidores. Y, de paso, en una inmensa cantera de trabajadores precarios que se suben al furgón de la cola de nuestra Europa.

La nueva Europa que echa a andar es una Europa de tres velocidades o, más bien, de tres clases sociales cada vez más desiguales entre sí

Basta observar la realidad de nuestro propio país una década después de entrar en la UE para atisbar que, como apunta esa revista, el camino es mucho más largo y pedregoso de lo que prometen. Tanto España como Portugal y Grecia continúan en el furgón de la cola de la UE. Y con indicadores especialmente preocupantes en el caso español, que sigue teniendo una de las tasas más altas de desempleo -superando a todos los países entrantes salvo Polonia, Eslovenia y Lituania-, salarios un 40% más bajos que el resto de los europeos y gastos ínfimos en Educación, Formación e I+D.
La ampliación no va a favorecer en nada a España, Portugal y Grecia, más bien el contrario, incrementará aún más las desigualdades sociales entre europeos: el país más rico de la Unión lo será a partir de ahora 4 veces más que el pobre; antes sólo lo era 2 veces más.

Extraído del periódico CNT (Órgano de la Confederación Nacional del Trabajo) - junio 2004 VI época - Madrid

Los aparatos del estado y los gestores del capitalismo siempre se han ocupado con esmero de estimular los instintos de poder de cualquiera que se ha esforzado para realizar una tarea social. Han conseguido asi y mediante otras artimañas, acabar con el floreciente tejido asociativo que había en este país. Para lograr esto, han contado con el inestimable apoyo de los partidos políticos.

Para ambos es un peligro que la gente se asocie libre y autonómamente y, entre todas, han conseguido convertir a las asociaciones, o bién en meras correas de transmisión del partido político en cuestión, o bién en plataformas que, además de amodorrar más el pueblo, sirven para preparar a los/as trepas en su carrera a la política institucional.

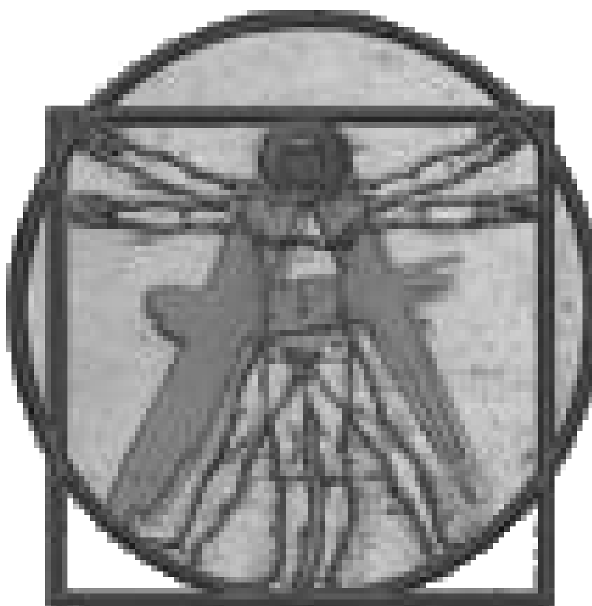
Sin embargo, muchos de estos sujetos, contaminados por el virus del poder, intentan dar un paso más largo: con la excusa de que la organización a la que están asociados influye poco en el ámbito social en el que actúa, maniobran para que ésta se pringue en la instituciones preparadas al efecto por el Estado y el Capital, como, por ejemplo: juntas de seguridad en los Ayuntamientos, Consejos Escolares en los centros de enseñanza, comités de empresa en los centros de trabajo, etc., etc. (todo adornado con el discurso de ser "más efectivoas" y camuflando bajo una supuesta "elección democrática" a la institución a la que se pretende acceder: normalmente a un parlamento; de esta manera el aspirante a jefe se atrae algunos/as incautos/as dentro de la asociación).

Este plan se ha ejecutado y se sigue llevando a cabo, a lo largo y ancho de todo el movimiento social más o menos reivindicativo: desde asociaciones de vecinos hasta sindicatos, pasando por toda una constelación de diferentes organizaciones.

Las vías concretas de destrucción y/o control de todo este movimiento, son fundamentalmente, dos:

- Las subvenciones: con su dinero, el poder influye en el devenir y la práctica de la asociación orientando su acción.

- La jerarquización. Siempre impulsada por el poder para controlar los movimientos sociales. Aquí tiene mucha influencia el falso concepto psico-social que el sistema ha conseguido imponer por el cual "eres alguien si mandas sobre otros".

El mecanismo es, más o menos, este: con la cantinela de que hay que ser prácticos y de que no se puede funcionar a base de asambleas ni de una forma igualitaria y horizontal, los que pretenden mandar en la asociación consiguen espaciar, cada vez más, la celebración de las asambleas, pero, como en la vida asociativa siguen sucediendo cosas que hay que atender, elloas mismoas se erigen en las personas que dicen lo que hay que hacer, se convierten en "imprescindibles" (en una palabra: se erigen en los/as jefe/as del cotarro).

Muchas veces, para que no se note tanto su afán de trepar y de figurar, lo cubren con una capita "democrática": su elección a través de los votos _viciada o manipulada muchas veces-; una vez hecho esto, ya no hay quién los/as mueva del cargo, y la vida de la asociación girara en torno a él y a lo que decida.

Durante todo este proceso, la organización se habrá dejado buena parte de sus energías en una confrontación interna que le habrá llevado al debilitamiento, tanto interno cómo externo, quedando rota para ejercer su función social y con las puertas abiertas para ser controlada para las instituciones estatales i capitalistas: así el objetivo del poder estará cumplido.

Desde el Anarquismo i las organizaciones Anarquistas lo vemos claro: El Poder corrompe, y la única manera de no ser contagiados por él y combatirlo, es organizándonos en asociaciones en las que luchemos por la justícia integral, por nuestra dignidad como seres humanos, que sirvan para arrancarle al poder nuestros derechos, sin subvenciones, en las que todas podamos decidir libremente y tengamos la misma capacidad de actuación, que no sirvan como lanzaderas para dar el salto a Parlamentos o parlamentitos en la que queda secuestrada la opinión y la decisión de la gente.

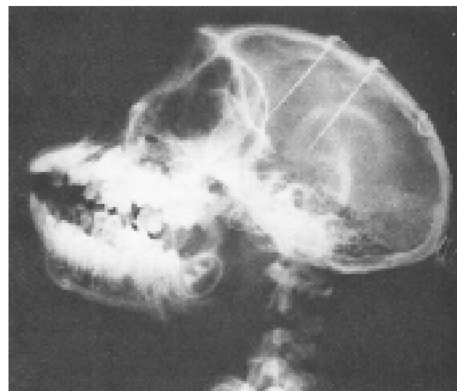
Para las anarquistas, los medios y los fines están intrínsicamente unidos: si pretendemos conseguir una sociedad de seres libres e iguales, no podemos estar participando en estructuras jerárquicas donde unos tienen más poder que otros/as y dónde la libertad queda secuestrada por el afán de ser más y de tener más de unos pocos.

…Y que no nos cuenten milongas: el que quiere subirse al tren de lo/as jefe/as, ya se ha olvidado de loas que quedan a pie .

Grupo Tierra (Federación Anarquista Ibérica)

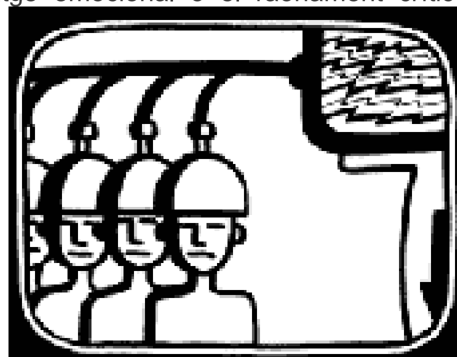
Sembla increïble de quina manera la majoria de la població s'ha empassat i continua empassant-se tot aquell discurs semiprogressista de l'educació com a motor social democratitzador, garantidor de la igualtat d'oportunitats, i l'escola com a instrument bàsic per aquest propòsit.
Si fem un petit repàs de la història ens trobem que és a partir del romanticisme, de l'arribada al poder de les classes burgeses i el sorgiment de l'ideal d'estat nació, quan l'escola esdevé com la peça més important per a la reproducció social i el manteniment del nou sistema. El poder i les seves raons, no s'hauran d'instaurar, com en èpoques passades, mitjançant la por religiosa o la violència militar; sinó que una gran xarxa d'escoles públiques, perquè tota la població pugui accedir, ben controlades per l'estat, servirà perquè tothom tingui clar des de ben petit quina és i serà la seva funció i posició social, i qui és el que mana.
Efectivament aquesta és la veritable funció de tot el sistema educatiu, el manteniment i la justificació per a les noves generacions de l'actual sistema: el sistema del capital. L'escola i tot el sistema educatiu, tan privat com públic, està en funció de garantir la dominació econòmica, la societat de classes i la direcció estatista. L'actual política privatitzadora, fruït de l'avanç insaciable del neoliberalisme imposat pel BM i el FMI, no fa més que accentuar, encara més, la distància social. Les institucions deriven més diners a les escoles concertades (moltes d'elles de caire religiós) deixant a les escoles públiques amb menys recursos i amb una població cada vegada més àmplia sorgida de les capes socials més pobres.

La mateixa estructura escolar actual, imposada a cops de llei pels nostres polítics, garanteix la diferenciació social que la globalització econòmica necessita pel seu desenvolupament: una escola pública, sense recursos (perquè es vagin acostumant), formada majoritàriament per població provinent de països explotats per occident (per no dir de manera hipòcrita, tercer món o encara més absurd, en desenvolupament), garantidora de l'obediència cega a l'estat i el seu pensament; una escola concertada, pròpia de les classes liberals socialdemòcrates i democristianes (dos corrents partidistes, un sol pensament); i una xarxa privada, cada vegada més allunyada de la realitat social, imprescindible per seguir creant dirigents i classes dominants.
Això si, totes tres amb un currículum ben definit des de l'estat, uniformitzador i acrític; i amb una orientació totalment enfocada a la creació de bons ciutadans, treballadors i submisos que no dubtin de les bondats del sistema liberal.

La veritat absoluta, i això és una cosa que sembla que ningú ho posi en dubte, és la que els nens i nenes aprenen a les aules: que la veritable història és la història dels reis, els governs, els estats i les seves guerres; que el nucli familiar sempre està format pel pare de família, (com sempre en primer lloc), la mare, els fills i filles, els avis, etc.; que les relacions sexuals només es produeixen entre home i dona; que vivim en un país democràtic que ha signat la carta dels drets humans, i per això no hi ha tortura ni presos polítics; que la constitució espanyola ens garanteix, com a ciutadans de dret, feina i vivenda; que a Catalunya només es parlen dos idiomes; que el valor de les persones es mesura depenent del seu rendiment individual; que la nostra funció en aquesta vida és la de callar, escoltar i obeir; i el nostre gran objectiu trobar una feina i cobrar un salari com més alt millor.
Durant anys moltíssimes corrents pedagògiques han volgut transformar el concepte d'educació en el motor per a la llibertat i la transformació social. No obstant, l'escola i tot el sistema educatiu, per definició, segueix essent la fàbrica per a la creació de ciutadans al servei del poder i el pensament únic; sobretot si observem les quatre parets que defineixen una aula, la poca activitat intel·lectual i física de l'alumne pel seu propi aprenentatge, la seva inexistent participació en els òrgans de govern i gestió dels centres educatius, o la predominança de l'ensenyança tècnica sobre altres aspectes més fonamentals per la vida com el recolzament mutu, l'aprenentatge emocional o el raonament crític.

L'educació són totes aquelles influències que rebem de l'entorn des del nostre naixement, l'escola és obligatòria perquè totes les generacions noves sentin i interioritzin les raons del sistema, però totes les hores que el/la nen/a passa dintre les aules no són la única influència rebuda (encara que la més important, estructurada, pensada i directa). Pensar això seria absurd, els mitjans de comunicació i altres àmbits informals estan igualment al servei del poder: uniformitzar la població. Per això no demanem només una transformació de l'escola, sinó un canvi que vagi conjuntament a una transformació social que revolucioni fins i tot el mateix contingut del concepte educació. Una educació, que no escola, antiautoritària, autogestionada i assembleària tant en el contingut com en les formes; gratuïta i independent, la seva mateixa població decideix la seva manera de funcionar; en i per la llibertat individual i col·lectiva; antisexista, crítica i transformadora.

L@S SIN ESCUELA
maleducads arrova hotmail.com

M'agradaria encetar aquest racó del joc i animar a tothom a l'intercanvi i a compartir experiències.

Passar el riu

- Marquem dues ratlles a terra amb guix, cordes... separades l'una de l'altra per 4 o 5 m. , l'espai del mig serà el riu.
El joc consisteix a travessar el riu, tantes vegades com es pugui i sempre agafats entre tots. Cada vegada que travessem el riu perdem un punt de recolzament. Així, si el grup és de 10 persones, el travesses primer amb 20 peus, la segona vegada amb 19, i així ...... mentres puguem.

Gat gos

- Joc d'aigua, poca roba i aspersors d'aigua.
Es marca un espai de joc delimitat, es reparteix un paper dient si ets gos o gat. Tots ens distribuim, sense que els altres sàpiguen què ets, amb l'aspersor ple d'aigua i els ulls tapats amb un mocador. Amb una senyal ens moguem i en xocar, a la de tres, fem els soroll del nostre animal. Si es el mateix animal ens ajuntem i continuem, si fem un soroll diferent ens ruixem. Es pot acabar el joc quan gats i gossos ja s'han trobat tots formant dos grups que es ruixen sense deixar-se anar dels braços.
Com s'havia comentat, en fer-nos adults ens oblidem de jugar i això pot ser una forma més de repressió, d'autorepressió. us convido a trobar un dia i un espai per desfer-vos de lligams i ..... jugar.

Un golpe de sonido
En tus oídos y la guerra
Está servida.
La verdad de la vida es falsa
Es igual de peligroso
Mentir como decir Verdad.

- Goio Olivar -
Centro exterminio de Jaén

Nuestro español bosteza
¿Es hambre, sueño, hastío?
Doctor ¿tendrá el estomago vacío?
- El vacío es más bien en la cabeza.

- Antonio Machado -

Si te empeñas en hacer cantar a un cerdo
perderás el tiempo y el cerdo se irritará.

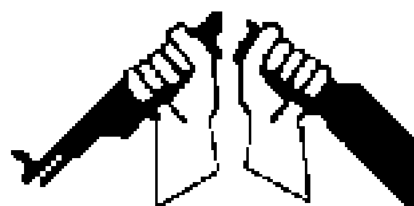
- Proverbio chino -

Fábula LIV
El perro y el lobo

Un lobo flaco y hambriento, se encontró casualmente con un perro gordo y bien cuidado. Después de saludarse mutuamente preguntó el lobo al perro, cómo era que estaba tan gordo y lúcido, cuando él que rea más fuerte y valiente se moría de hambre: Es, respondió el perro, que sirvo a un amo que me cuida mucho. Tráeme pan sin pedirlo, mi señor desde su mesa me alarga los huesos, y la familia me arroja sus mendrugos, y así sin fatiga lleno la panza. Seguramente que eres muy feliz, le dijo el lobo, pues no recuerdo haber visto nunca un animal tan dichoso. El perro viendo que el lobo apetecía su suerte, le respondió: Si quieres puedes lograr la misma fortuna sirviendo a mi amo como yo le sirvo. ¿En qué? Replicó el lobo. En ser guarda de la puerta, le dijo el perro, y defender la casa de los ladrones por la noche. Me convengo a ello, respondió el lobo, pues ahora ando expuesto a las nieves y lluvias, pasando una vida trabajosa en las selvas, ¿cuánta más cuenta me tiene vivir a sombra de tejado, y hartarme de comida sin tener que hacer? Pues vente conmigo, dijo entonces el perro. Pero mientras caminaban, reparó el lobo que el cuello del perro estaba pelado del roce de la cadena, y le dijo: ¿De qué es esto, amigo? Dime la verdad. No es nada, respondió el perro, como saben que soy travieso, me atan entre día para que descanse y vele cuando llegue la noche; pero me sueltan al anochecer, y ando entonces por donde se me antoja. Bien, dijo el lobo, ¿pero si quieres salir de casa, te dan licencia? Eso no, respondió el perro. Pues si no eres libre, replicó el lobo, disfruta tú esos bienes, que tanto alabas, que yo no los quiero si he de sacrificar para ello mi LIBERTAD.

- ESOPO -

L'Ateneu Llibertari de Figueres i el renaixement de la CNT a Figueres

L'estiu de 1995, un grup de joves organitzats al KCC (Kol·lectiu Cop de Cap) tenia el projecte d'ocupar la RAM (una vella fàbrica de llet, tancada), tot i que acabaren per ocupar un edifici al carrer sant Vicenç el gener de 1996. En el grup convivien varies tendències, però hi predominaven els llibertaris. Fou aleshores que, impulsats per aquests joves del "MOC - Insubmis@s Alt Empordà", es constituí a Figueres l'assemblea Antimilitarista de l'Alt Empordà.

Uns quants concerts al convent d'Hostalets de Llers - on malgrat el greu perill d'ensorrament hi acudia un bon nombre de joves - , els proporcionaren els mitjans per finançar-se. El primer concert pre-Ateneu Llibertari tingué lloc el 19 d'abril de 1996, el 22 de juny assistiren a la Jornada antimilitarista de Banyoles, el 24 d'agost tenien un apartat de correus per relacionar-se amb el món Llibertari i, a la de l'estiu, començaren a adecentar un cau al núm. 16 del carrer Pou Artesià com a seu social. El novembre obria les portes a tothom.

La notable activitat cultural que portaren a terme, inclosa alguna representació teatral, es veié limitada per les pèssimes condicions del local. A més a més, després d'algunes reunions a l'antic alberg de Figueres, el 18 d'abril de 1997 es constituí la CNT de Figueres i Comarca, es va necessitar un local més ampli, i el 23 d'octubre de 1997 els i les militants figuerencs de la CNT demanaren oficialment el local que els pertocava al vell edifici dels sindicats franquistes. Esperant aconteixements, el mes següent decidiren traslladar-se al núm. 9 del carrer Balmes, on l'Ateneu compartia seu amb la CNT. La presentació oficial del sindicat al Casino menestral, però, no tingué lloc fins el 17 de gener de 1998. El març sortia el número 0 de "Als 4 vents", precedent del que actualment es el òrgan d'expressió de la CNT a les comarques de Girona, i el 12 d'abril amb motiu de la col·locació d'una placa d'homenatge als maquis al coll de Banyuls, s'aplegaren llibertaris procedents d'arreu de Catalunya i el sud de França. La CNT de Figueres es projectava a l'exterior.

Les reticències de la propietària obligaren a l'Ateneu i al sindicat a deixar la seu del carrer Balmes, i una mica el mateix passà amb la nova seu del carrer Llers quan "la rojinegra" començà a onejar a la balconada de la carretera de Barcelona. Ni CCOO ni UGT estaven disposats a cedir a la CNT el més petit racó de les enormes dependències que ocupaven i ocupen en un edifici de tots i totes les treballadores, tot i que els "cocos" si acceptaren cedir una sala per a reunions puntuals. La UGT ni això. Un avi i una buròcrata a sou, tots dos sols amb la calefacció a tot drap, l'un fent la primitiva i l'altra escarxofada al "seu" despatx, defensaven el "seu" espai, necessari per als "seus" lucratius "cursets".

Tan sols quedava la sala d'actes. La CNT presentà el 18 de novembre de 1998 davant el delegat de treball una sol·licitud per utilitzar-la amb motiu d'un debat sobre anarcosindicalisme que tindria lloc el 15 de gener de 1999. Foren necessàries moltes hores de feina per adecentar una sala malmesa per la brutícia i les rates, però el debat es portà a terme. Després de l'acte, els militants anarcosindicalistes juntament amb els i les companyes de l'Ateneu es quedaren a la sala. Havien decidit ocupar-la com a protesta per la no devolució del PSA (Patrimoni Sindical Acumulat) que els pertocava.

Col·lectiu Marc

Si visiteu el Berguedà i us apropeu a la colònia de Sant Corneli, trobareu el museu de les mines de Cercs, i allà podreu llegir una placa que diu "en record i homenatge als revolucionaris que el 1932 amb afany de llibertat i justícia, van proclamar el comunisme llibertari". Cal seguir lluitant per la idea: visca la llibertat. El centre d'estudis Josep Ester Borràs en homenatge als revolucionaris de 1932 en el 70è aniversari de la proclamació a Sant Corneli, per primera vegada al món, del comunisme llibertari. Aquestes petites sorpreses, com cada pintada que reclama llibertat, com cada enganxina anarquista ens recorden que no estem sols. Serveixi aquest espai com el nostre petit homenatge a aquelles persones que arreu del món i en totes les èpoques s'atancen cap a la llibertat. Visca l'anarquía!

Desde el año 1999 estamos trabajando para poder averiguar las irregularidades de la asociación el "Refugi" de La Bisbal d'Empordà. Dicha asociación asesorada (para según qué) por la Fundación Altarriba sobretodo por su director sr. Luis Luque, se hicieron con dicha asociación ilegalmente según entidades jurídicas de Girona. El día 24 de mayo de 1999 se convocó una asamblea general para echar a la entonces presidenta sra. Ruíz. En dicha asamblea, dirigida por el letrado sr. Palet, se injurió a dicha persona, acusándola de delitos que todavía no se han demostrado, después de 4 años. Ese día fue nombrada a dedo como nueva presidenta la sra. Amalia Matés, no hubo votaciones de socios colaboradores, pues no existían. Se cogió gente totalmente ajena a la asociación, entonces solo estaban la sra. Bombi como vicepresidenta y su marido como vocal, los demás habían desaparecido hacía 2 años y se habían suplantado por otras personas que apoyaban a la sra. Ruíz, y todos fueron a fuera sin siquiera dejarles hablar. Este acto no fue firmado por el letrado sr. Palet.

No se tardó mucho en saber el gran interés de hacerse con el "Refugi", a los quince días empezaron a salir perros hacía Alemania, Suiza y el sur de Austria. Todo con el visto bueno de este Ayuntamiento de La Bisbal d'Empordà, principalmente la regidora Dolors Molina, J. Vicens (técnico del ayuntamiento), sr. Luque (director de Altarriba), sra. M. Estrada (o Hoffman), Waltraud Rethoguen, Anna Klair y naturalmente los miembros de la nueva e ilegal asociación. El DARP (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca) no sabía nada. ¿quién firma entonces esas salidas? Primero fueron 50, después en agosto 26 perros, en septiembre 17 y así paulatinamente salían en coches particulares, furgonetas, maleteros... todo era válido; a la sra. Amalia Matés (escogida como presidenta) la ignoraron, se marchó al poco tiempo. ¡Quien de verdad mandan son las extranjeras! Estas salidas se hacían por lo general de noche, de madrugada llegaban a su destino, ¿dónde están los policías de fronteras? Son cosas inexplicables, hay muchas más personas en todo esto, con nombres de "protectoras" de animales.

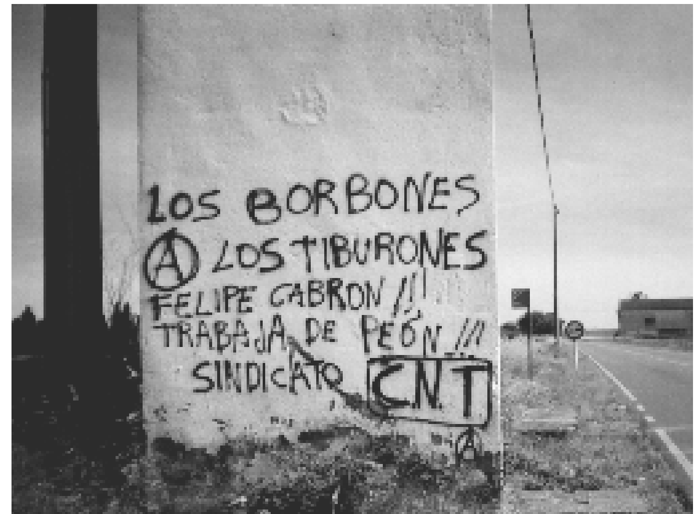

Quisiera manifestar en este escrito que entre los meses de octubre-noviembre de 1999, en el Punt Diari, el ayuntamiento se manifestó diciendo que la Fundación Altarriba tenía un proyecto millonario para el "Refugi" de La Bisbal: 30 millones para un extraordinario refugio-residencia. Tengo que decir que han pasado los años y empezaron a hacer algo, cara a las elecciones era conveniente; nosotros nos quejábamos de la dejadez y penurias de los perros durante estos años habiendo dispuesto de 30 millones para el proyecto, en toda su palabra ¡Penurias!, tanto en instalaciones como en lo demás, ¿cómo se explica esto?, y las obras que ahora se están haciendo, ¿quién las está pagando?, hemos pedido facturas y se nos niegan ¿qué dinero está dando en verdad la Fundación Altarriba?, como ciudadanos tenemos el derecho de informarnos. Sin el llamado "núcleo zoólogico", documento esencial para cualquier refugio con más de 12 animales, ¿su excusa son las obras? ! Obras interminables! Sres. Del Ayuntamiento, sres. del "Refugi", sr. Luque, solo deseamos explicaciones con papeles y pruebas, únicamente así cederemos. La asociación ADDA hizo un informe muy completo en el año 1997, en el que se citaban muchos refugios, pero tengo que decir que se quedaron cortos. El número de perros que salen es incalculable. ¿Qué hacen las autoridades y las oficinas de la Generalitat (protección animal)? ¿Quién firma la salida masiva de perros? ¡Nunca se nos ha respondido a nuestras denuncias! Una carta del sr. Luque dice que me abstenga de decir la palabra "desaparecidos", o me llevará a los tribunales, tratándome de impresentable (y no me conoce). No tiene ningún interés en el tema y no quiere que se le vuelva a molestar: "Proteccionistas" como esta persona nos sobran, son fantasmas, necesitamos personas interesadas en el tema para poder hacer piña, y de esta forma, sacar en claro todo esto y que ¡ojalá! estemos equivocados y se disipen nuestras dudas. ¡Demostrarlo de una vez!

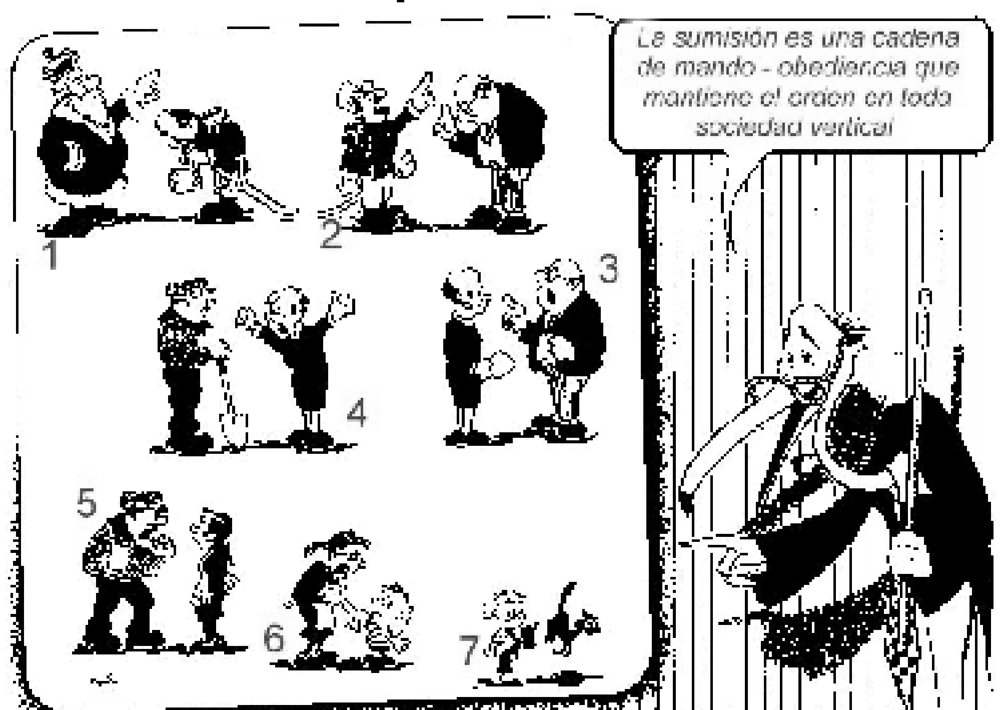
Carmen Ruíz. ALPA (Asociación Lucha Por los Animales.)

Pintada anti-borbònica apareguda al Polígon "Pont del príncep" de Vilamalla, la setmana abans del casament reial

Marcar el territori ho fan els depredadors

Tots hem vist com els gats, els gossos, i també altres animals que ens expliquen per la tele solen perfumar els arbres i les pedres per a delimitar els drets sobre un territori: el de la caça.

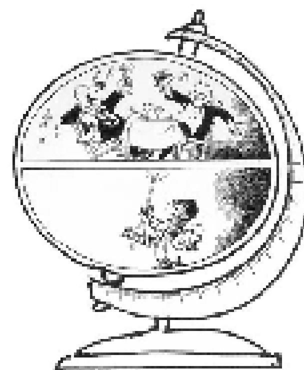
És clar, en la societat humana això s'havia de desenvolupar més i, apart de marcar el territori per a caçar animals, un dia també van haver de delimitar el territori d'explotació de les persones. Com que de rics i poderosos se n'han fet uns quants, però de Terra només n'hi ha una, sempre han hagut de repartir-se el pastís amb un "fins aqui els exploto jo, a partir d'allà els explotes tu". I naturalment això ha fet que gran part de la història que ens ensenyen a l'escola (la de les guerres) en realitat consisteixi en la història de les pixarades (ni que els reis pixessin pintura!). Potser per això als mapes les fronteres es dibuixen en forma d'esquitxos +-+-+-+.

Bé, deixant enrera el fràgil equilibri ecològic dels animals depredadors, i deixant a un costat les guerres del pixum, crec que ens hem de fixar en els humans depredadors amb els què convivim, i sobretot en els que es preparen per a ser-ho. Estem en un país (o nació? o autonomía? o regió?) en el qual els alguns patriotes senten una incontenible enveja del poder que tenen els rics de Madrid sobre tot el territori espanyol, i doncs també volen tenir, encara que sigui més petita, la seva quota de súbdits que treballin per ells.

Està clar, doncs, que si les treballadores i treballadors donem suport als nacionalismes no consumats, estem donant suport a un canvi de titularitat o propietat del territori, terra que seguirem treballant nosaltres per a sustentar una renovada classe burgesa.

Cal afegir, a més, que n'hi ha molts d'aquests nacionalistes que, com a bons reconqueridors, encara no han abandonat la masculina afició infantil de "a veure qui pixa més lluny", per a provar de marcar les fronteres de Catalunya més lluny, sigui per raons de llengua, o raons històriques (ejem, ja sabem de quina història).

Combat mediàtic per unes línies del diccionari

Fòrum: Centre de les ciutats romanes, on hi havia el mercat i la seu de les actuacions públiques, emplaçat generalment en l'encreuament del cardo maximus amb el decumanus principal.

Fòrum: Reunió pública per a discutir assumptes d'interès social, cultural, etc, en la qual els assistents intervenen en la discussió.

Aquestes són les dues variants principals de significat d'allò que tenim molt present aquests dies. A finals del segle XX la plebs no hem conegut quin ús a nivell mundial tenia la paraula *fòrum* fins que a occident han resorgit mobilitzacions anticapitalistes contra el **Fòrum Econòmic Mundial** (FEM) i demés entitats pensants del capital (Organització Mundial del Comerç, Fons Monetari Internacional, Banc Mundial) que portaven des del 1970 fent simposi anual sobre el desenvolupament del capitalisme, amb 20.000 Dollars de preu de l'entrada.
Amb l'etiqueta posada d'*antiglobalització*, els moviments socials varen passar a una fase constructiva, de recerca concreta de respostes als desafiaments de construcció de "un altre món", en la qual l'economia estigués al servei de l'ésser humà i no al revés. El 2001 va sorgir el **Fòrum Social Mundial** o **Fòrum de Porto Alegre** (www.forumsocialmundial.org.br) i ràpidament va prendre el relleu mediàtic als capitalistes, demostrant una major capacitat de fer pública la discussió d'assumptes socials i globals.

Doncs ara els capitalistes, amb el PSC al capdavant, i amb l'ajut de José M. Figueres (FEM), han fet un bon esforç per a donar-li la truita a la volta amb el seu **Fòrum Barcelona**, crec que sense aconseguir ben bé el fruit mediàtic que també volien: aprofitar la popularitat del terme "Fòrum" per a incorporar-lo al vocabulari electoral i de propaganda burgesa, igual com sí van aconseguir amb "democràcia", "llibertat", "revolució", "solidaritat" i d'altres. Per fortuna els del PP són molt maldestres en això, perquè promovent-ho ells s'hagués pogut dir "*Forum por las libertades y contra el terrorismo*".

La indústria militar i immobiliària està finançant aquest festival "*Fòrum 2004 de Barcelona i de les cultures i de l'univers..*" que, malgrat haver baixat el preu d'entrada, veig tant esperpèntic com l'actuació de Marta Sánchez el nadal de 1990 amb el seu "Soldados del amor" en directe des del golf Pèrsic. I em sembla que amb el soroll que estem fent la gent crítica amb aquesta prostitució del vocabulari, el què almenys hauran aconseguit els capitalistes és el desprestigi de la paraula "fòrum", igual com en el seu dia deurien aconseguir amb "radical", "piquet", "camarada", etc.

NG

Ens baixem els pantalons!

MediaMarkt

VISCA L'EUROPA DEL CAPITAL